

РУСКИ НОВИНИ

Dr. I. Đ. Višošević, rektor grkt. sjem. Zagreb g. g.

„Руски Новини“ виходза кажди тидань. — Предплата на рок 60 Дин. Адреса: „Руски Новини“ Р. Керестур.

ЗА РУСИНОХ У ЈУГОСЛАВИЈИ

Видава: Руске Нар. Пров. Дружтво Редактор: Мих. ФИРАК.

„Воскресения день просвѣтити людѣ!..“

Ані едно швето у року нема таких радосних церковних шпиваньох, як Велька Ноц. Цала воскресна Утриня, то една велька писня християнских шерцох, котри славя свитлу побиду.

Яку? Не знаце? Велька Ноц то »Воскресения день«. То не обичне швето во чесц святого, лебо лем спомин на події зос Христового живота. То дзень Воскресения — Воскресения правди, Воскресения лобови, Воскресения самого Бога, котрого зли людзе сцели зніщиц, кед у чловечим целу пришол на швет и обявел ше людзом.

И прето кед »Христос од мертвих воскресе — радосц велия«. Як да не будзе радосне шерцо доброго християна, кед вон зна, же то його Христос воскрес, тот Христос, за котрого вон жие, на котрого шицку наділо своего живота поклада. Вон тераз »смертило смерть поправ и сущим во гроби живот даровав«.

Як да ше не радує чловек, котрого неправда и злоба швета того бие и провадзи цали живот, кед вон видзи же Христос своїм воскресеньом доказал, же правда ипак надвладац муши, же за церпеньом, за Голгофту приходзи Воскресение славне и свитле

Як благи балзам уліва ше глас вельконоцих дзвонох до души чловека християнина и лічи, гої у ней шицки рани, боляци места и на живот нови, живот радосни, живот правди и добра и лобови вола и будзи.

И не лем каждому одному християнину »Воскресения день« приноси ра-

досц душевну, глібоку и чисту, але и цалому чловечеству тот дзень нагадує, дзе едине жридо правди и лобови а зос тим и мира, того мира, котрого швет гледа, а найсц не може, бо го не видзи и не позна.

Нагадує Воскреси Спаситель шицким народом, же ше лем по правей и чистей драги приходзи до успиху, гоч ше баш за правду и церпиц муши. Але зато лем тот народ навлада своїх неприятельох, зотре шицки препреки на драже своего розвола, котри по правди Божей жие, за правду зна поднесц трапезу и котри свойо жаданя ускладні зос вичнима законами Христового Евангелия. Не дзела, не отровни газы, не тенки и бомбардери осигурао народом мир и щешліву будучносц, але живот по Христу, наслідоване Христа у шицким.

Надвлада тот, хто по Христовим прикладу цали свой живот у правди и чесци прейдзе, чийо діла чисти, чийо жаданя прави, чийо думи до неба летаю.

Па вец и ми, вец и ти мили руски народе, брату и шестро, придзеш до воскресения, до побиди; до слави и чесци, до щесца и задовольства лем так, кед пойдзеш шлідом за Христом, за його гласом, за його прикладом, кед твоїо діла буду чисти, свитли, буду діла правди и лобови. Славно воскресни Спаситель ци твердзи, же и ти будзеш славни побидитель; лем витримаї при Нїм до конца.

»Воскресения день, просвѣтити людѣ! — Христос воскресе воистину!

Заколісал ше найвекши
У нашей турні Петро-дзвон
Христос Воскресе! — чуєце
Як радосно глаши вон?

Рушели пупча верби,
Рушела желена трава,
Христос Воскресе! — шепта,
Най жие вше Його слава.

Царску кэруну в заградки
Витрик ярні колісал
На писанкох мали Яни
Христос Воскресе! — писал.

Христос Воскресе! — дзеци,
Христос Воскресе! — людзе;
Мир, любов Вон нам приноши,
Мир, любов най з нами будзе.
Задухайов.

Чистая Діво, радуйся.

Вельки, чежки криж прициснул уход до гробу Господнього, але ище чежши спаднул на шерцо Страдальней Мацери. Пред зармуцемима очами стало кирваве цело, вельки рани вї, Сина, Сина єдинца. А у ухох, у шерцу жалосно давала, скривала остатне слово свого умеряючого Сина: „Жено, то твой син“.

И. Мария попатрела коло себе. То тота хижочка дзе ше од нїй опросцел вї, мили Син Исус. През мури було чуц гук велького варовіу, ище було чуц гласи тих цо забили вї єдино дзецко. Мария и дзень и ноц враца ше по истей драги церньових здогадованьох

Роса.

Стари Лазар додня грабал градки. Додньово пасма вицаговали слунко на жем, а Лазар стресал зос шивима власами и опар ше на грабелки та ше ошмишковал, бо барз любел того ярне додня. З виходом слунка вон вше мальвовал будучносц своїх дзєцох, унукох и праунокох.

Цихо, пташки шпиваю, а роса є ноги. Але тоту росу каждая травка и стебелінка так дзєчне дзвига и трима на себе як божи напиток.

— Ей, ти росо, вџла ти мнє од дзєцинства; я коло овцох плакал пре тебе. А кед сом бул млади, мушел сом закасовац панталони кед сом ишол од дзивки, да ме мац не лає, а кед сом постап газда и ходзел жита кошиц, то ти жарла мнє и кусала и бранєла пред косу кажде стебло, да іх ище на ютре напоїш зос своїм оштрим напитком, але вшєнє ти найгорша, бо забєраю од тебе шицко, цо ти умивала и купала. Ти так як мац, котра неџа свойо дзеци.

— Ох, росо, але сом ше находзел по тебе, ох але ши ше ме навџла та твойо вџзєне було такє як мед, цо щипа и смакує. Я тебе за седемдзєшат роки не препущєл анї єдногo дня, я вше чекал яснє слунєчко и воно велькє и ласкавє вше ме заш осушєло од тебе, а тебе, росо, забєрало до нџба, да цє на вєчар

минушого: як Дзєцко у вертепу породзєла, а у жимней ноци до Єгипту сџєкала.

Але тєџ Дзєцко було зос ню, вона ше Му радовала, вона Го допєтрала. А тєраз? А тєраз вї Син ше нє находзи мєдзи живима. Нє начкодзєло му каменє, котрє на нџго дзвигали розпалєни Жидзи, але го сџигли зато бичованя и жєлєзни вєльки гвєзди.

О Сину мой, до грєба положєнї! Котри то людзє од тєраз маю буц мойо дзєци? Чи тоти цо Ци на Квитну нєдзєло багнїтки под ноги руцали, а тєраз на Цє викрикую? О чом же, Сину мой, нє пришли на Голгофту тоти цо ши им вид врацєл, чом под твой криж нє поставали тоти, котрих ши зос посцєлї дзвигнул? Чи шицки тоти нєблагодарни маю буц мойо дзєци, мойо синовє?

А вєчар скрива помали до цмоти хижу и до смутку завива шерцо Марї. Длуга то була ноц, ноц болє и цєрпеня, ноц обчєкованя.

А там дзєшка далєко, мєжєбуц на гори Голгофти, чи при Його грєбє жєм ше потрєсла. Марїя ше зорвала.

А Ангєл Божий з язним швєтлом озлєцєл хижку Марї и радосно гү нєй прєгварєл: „Чистая Дїво, радуйся. И ище раз ци гуторим, радуй ше. Твой Син воскреснул зос грєба. Радуй ше Благодатна. Бо за котрого шлєпогo Ти руки дзвигнєш гү свойому Синови, Вон му вид враци, за котрого хорого ше Ти заступиш, Вон го оздрави. Радуй ше Благодатна, бо Ти шицки дзєци будзєш привєдзиц гү Твойому Синови, а Вон их поблагослови“.

На нєшкайши торжєствєни прєздник Воскрєсєния привєдз, о Благодатна, гү твойому воскресшому Синови руски дзєци и млади. Най Вон полџки Свою Божу добру руку на любви их глєвки. Най ше дєтхнє их очох нєвиних, жє би видзєли лєм Исуса Христа и Тєбє Марїю и свой народ. Най их прициснє на свойо шерцо, да и іх дзєцински шерца любя Божу правду и родзєну свою жєм.

А Божє Мац зос шмишкєм на лїцу вита свойого Сина, благаня дзєцох слуха и гутори им: „Най вам будзє, мили дзєци, по ваших словох“.

ЩЄШЛІВУ ВЕЛЬКУ НОЦ

Шицким прєдплатнїком, читатєльом и прїятєльом „Р. Новинох“ жичи

Рєдактор.

заш злєє, кєд уж млєє каждая травочка. Ти, Божє, полїваш шицку жєм зос росу так, як ми цо полїваме вєчарами заградки. Ех, ти Божє водичкo, ти давала моц и здравє пшєницом и ярцом, але и я бул од тєбє моцнєйши и оштрєйши. Бануєм барз, жє мє ти нє будзєш зарошєвац, кєд ше ти, святє слунєчко, народзиш.

Патрєл на свою билу хижу.

— О, я з тєбє, мой палато, барз по цихучкo виходзим, да нє збудзим громадку унукох. Вони так фино шпїя, порозруцую ше, жє зашкрипнуц з дзєрми; іх сон святи, бо Господь Бог іх вжал на свойо колєна, на колєнох божих вони рошню. А старє дораз за мнє става, накрива дзєци и цихо ходзи як мачичка та ім рихта фриштик. Мой ласкави Божє, з чим я годзєн одплациц Твою ласку? Ти мнє зос своїм слунком, дижджом и бурю тримал у силєх длуги роки, лєм да мойо дзєци жиє и рошню!

— Але унуки иншаки, як цо то давно млади були, у нїх кнїжки и часописи, па и шпиванки иншаки. А дурна старє радує ше з нїма та будувє Україну; здурєла старє од унукох. Вициганює од нєй пєнєжи на прєдстави та на кнїжки та и ю стару цагаю по читальнєох, а вона ше враца з нїма дому та ше радує, як дзивка.

— Мой стари, гутори вона, ах да ши видзєл яки козак наш Тома, у шивєй шапки, у

Родитєльски сџадзки.

Як змє явєли у нєвинох, були у Кєрєстурє у „Прєсвити“ сџадзки родитєльох, окрємє отцох, а окрємє мацєрох на порадү цо трєба-порєбиц, жє би ше наша младєж на своїх сџадзкох прадкох, таньцох нє губєла, але жє би малє свой шор и контролу.

В нєдзєлю 3. априла на 2. годзину була, сџадзка отцох Отворєл ю наш заслужни пан бирєв Сабєдош Янко и розповєд, о чим ше будзє рєбиц и бєшєдовєц. Вєц панєцєц М. Фирєк отримал бєшєду о потрєби и важносци вихованя и як ше у нас баш на вихованє дзєцох прємалє увагє поклада. П. адвокат Гєрбуц гуторєл спєциєлнo о дєєдних хибєх младєжи и старших.

Далєй ше явєли повєдини прїсутни и ставяли свойо прєдлоги.

Зєключєно: 1) Таньц ше младєжи дозволї каждую другу нєдзєлю и лєм до пацєрох. У обични днї мєжє ше младєж на явних мєстєх забєвєц влєцє до 10 годзин вєчар.

2.) Прєдзки в жимє лєм до 9 годзин, а пополєдню прєдзки трєба цєлком касирєц, жє би младєж була вєцєй домє у хижї з родитєлями и да мєжє цо вєцєй од нїх научиц. Бо кєд ше прєдзки тримєю од полєднєя та вєц младєж скоро нїгдє нє домє, и нємє доброго родитєльского вихованя.

3.) Стрєго ше будзє мєрковєц, да ше у карчмох нє дава алкогєлни напої младєжи котрим ше по зєкону давац напої нє шмє.

Да ше тоти зєключки спєлнює, будзє мєрковєц власц, полиция и карєц ше будзє родитєльох, чийо дзєци ше у хибї влєпє. Але надпєтрунок полицїї ма буц лєм помєц родитєльом, а нє шмє ше думєц, жє нам полиция будзє дзєци виховєвац. Така младєж, котру буду лєм полицєвєц шєрєц, прєдєдєк прєпадєла, кєд родичи ю охєбє саму сєбє и нє буду ше старєц цо іх дзєци рєбє, до яких дружтєвох и по яких драгєх ходзє.

10. априла внєдзєлю пополєдню прєд вєчурню зишли ше мацєри на таку исту догвару. Такої на прєши попатрунок по сєли кажди ше прєшвєдчєл, жє мац вєобцє вєльє вєцєй поклада старєния на свойо дзєци як оцєц — була полна вєлькє салє. Сџадзку отворєл о. Тимкo. Розповєд о чим ше рєби, цо ше зос тоту явнү догварку сџє посџигнуц и апєлїрал

бєлавих гєчєх, а людзє му клєпкали до длєнєох, а вон гутори такє як у кнїжки, а кошуля гори на нїм. Ех, кєд би го ти гєч лєм раз видзєл! Я ци гуторим, старє, жє биш ше и сам радовєл, жє ше зос своїма унуками нєновє помладзєвєш.

„Алє повєдз ти мнє, одкєдз ти маш пєнєжи на тото шицкo та на бєлавє платно, та на огнєни кошулї, бо ти така шлєпа, як кєртица, ти ім сама нє вишила, од кєди ти здурєла з тоту Україну, то мнє з бєтоши вше вєцєй пєнєжи хибї.“

— Алє унуки нє пиє, нє танцую и до карчми нє идє, а зує як пчєла: Україна, Україна. Мали Кирилє приходзи гү мнє, як гү дзєцкo: „Дїду, дїду, я прєчитам такє финє“. — Та чита вон, та добрє и крашнє там написєнє, алє я читац нє знам та за дзєку малєго шєдєм з нїм и потвєрдзєм кивєюци зос глєву.

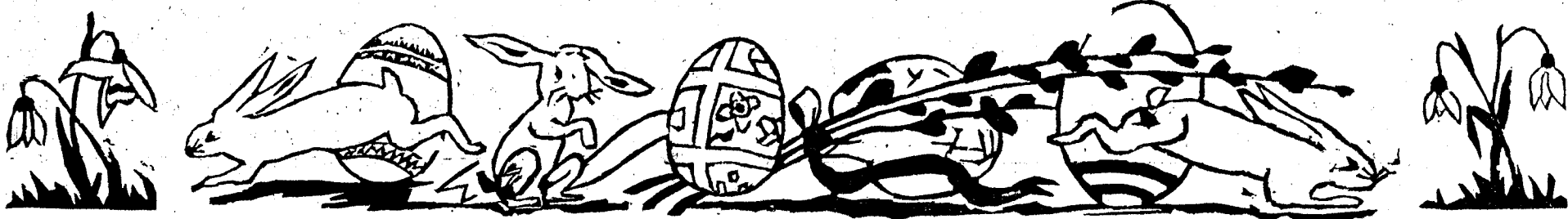
— Вони таки добри и красни, най іх Бог благослови зос іх надїями. Вони сцү новєго, та нєто вони и млади.

Зос тих думкох вирвало го слункo, якє вишло, як златo, а и старє, котрє го волєла на фриштик.

— Ти вичнє слунєчко, ти мє заш благословиш на фриштик. Та уж сом слаби; роса твойє дзивкє нємє уж цо зомнє пиц, сами косци. Алє у мнє єст вєльє унукох. Роса ма кого облєвац зос своїма перлами. А ти, мамo нашє, яснє слунєчко, вше іх благослов на фриштик.

Стари Лазар утар зос орошєним лїсцєм мокри очи и пошол до хижї мєдзи унукох.

Василь Стєфаник.

на мацеринске шерцо, же би дзеци у часу их розвою не препущали самих себе, баш у тих найкритичнейших роках найнужнейши мацеров совет, мацерова старане. Човек од малючка в наклонвти гу злу, та баш прето, перши родичи повглани особено мац, же би виховывала волю дзецка и нагинала на добре. Виховац дзеци то озда чежши задатак як их мац, але в часна и найважнейша длужносц родичох. А баш у тим занедзбаню того святого обовязку в корень тому злу, до котрого зашла наца младеж и глїбше заходзи. Прето зме ше зишли, же би зме тоту нашу вельку рану з порозуменьом шицки лїчели, а лїчиц ю мушине у кореню.

По уводней бешеди вжал слово п. биров и потолковал мацером, же яки ше способи буду хасновац, же би ше шор уведол дзе ше младеж забава и гранїци у часу на местох. Бешеда п. бирова була смистом така як и прешлей недзелї, кед бешедовал оцом.

Треци бешедник бул о. др. Киш, котри на примирох зос практичного нашого живота ясно указал на зло и хиби, цо виходза зос того, же наших дзецох не виховуе дом, т. е. родичи, але улїца, зли пайташе, прадки и карчма. Ту велї мацери у поединих сликох видзели сами себе и випатрало як да сцели едногласно дац одвит: иншак треба, иншак од тараз муши буц.

Хто роби тот ма!

Вихаснуй час!

Една од найважнейших стварох у живоце, од вихаснованя котрей завиши щесце лебо нещесце человека, то час. Уранїц скорей на пияц зос своїм цо маме на предай, скорей улапиц муштерїи и скорей звершиц свою роботу бизовно лепше, як приходзиц на пияц теди, кед ше други розходза. Хто криви, же вон чи вона свойо не попреда? Не криви ані купци ані цена, але лем вон чи вона сами, же не вихасновали час, кед ше найлпше предава. Хто за едну секунду скорей прибегне гу лабди и вдери одбранї гол або забие гол и з тим однеше побиду лебо страци.

Ми жиєме у часох найвекшей скоросци, найвекшей швидкосци. Ту бежа коло нас аутомобили, гайзибани, там льца аероплани, ту телефон, телеграф и т. д. Шицко то людзе запрагли себе на хасен, и шицко то винайдзене лем на то, да себе человек ушпорув як найвещей часу, и да у кратким часу найвещей зроби. „Час то наш капитал. И то таки цо го кажди а нас ма единаку часц и я и ти.“ И мой дзень ма 24 годзини и твой. Хто од нас двох вещей зроби на дзень, хто меней часу страци, але вихаснув каждую минуту, каждую секунду тот скорей улапи свойо щесце. Але чкода, же ми оценовме час аж теди, кед вон прешол, а

Народ вита свойого Владика

Шид

Од 3-7. априла отримал у нас Преосвящени Владика канонску визитацию. В недзелю 3. априла по поладню пошла од нас до Беркасова числена делегация зос кочами и коняниками, да чим торжественейше припровадзи милого госца. Пред оквиценим славолюком на край валалу дочекала го велька процесия зос паноцами, среским начелником, опчинским начелником, огньогасцами и бициклистами. Чим Преосвящени сцигнул пред славолюк, зачул ше на шицки страни громки „Най живе наш владика“. У пратнї преосвященого пришол и Монс. Бертоли, секретар Ап. Нунциятури у Београду. Перши привитал Владика срески начелник Вучетич, а по тим градски нач. Тубич. По тим го процесия при торжественим дзвонїю дзвоних одпровадзела до церкви. На уходзе до церковней порти пред славолюком бул други привит. Ту го у мену младих привитала Колбас Павлинка уч. IV. кл. гражд. школи зос краснима словами, котри приносили у цалосци:

Ваша Екселенциџ!

Уж давно жадаме мац щесце як и други нашо валали. И док Ви их у своей апостолскей драги нащивяли, ми з невиповедзenu радосцу опчеховали нешкашї дзень, дзень приходу Вашей Екселенциџ.

Наш валал вещей звязани з Вами як други. Вон бул перши шведок неутрудзеной работи свойого Архиерея, бо ту медзи нами робели сче ише як ново-посвечени паноцец, и свойо место наступали сче цали предани за Бога, полни посвяти за других зос щирю волю да зробице цо вещей добра за свой народ. Уж теди як прави заступник Божи приношели сче нам помоц, потїху и мир, до душох и домох.

Але Шид немал тей радосци да Вас могол длуго затримац при себе, бо Вам Бог одредзел другу роботу, и означел ширше польо на Вашо шерцо зложел старане за цалу Епархию. Ваша Апостолска ревност спонукуе Вас на напорни труди, па и тараз сче пришли

страцена годзина ше вещей нїгда не враци.

Найменей треба уживац слово „наотре“. Лепше нешка, лепше тараз, дораз зробиц як наотре. Бо тото „наотре“ барз не бизовне. Наотре може буц хвиля недобра, наотре треба будзе дацо инше зробиц и т. д., а нешка нам бизовне прето го треба вихасновац. Лепше ше спонаглиц як запозниц.

Кед видзиме щешлївого человека, то певно лем таки, котри ше фришко лапа до работи, котри добре ценї час. Не думал длуго чи робиц так лебо так. Вон бизовно незнал як магарец медзи двома гарсцами шена, не знаючи до котрей ше скорей забрац. Кажди млади человек муши ше научиц фришко одлучовац або — або. Треба добре пораховац шицки випатрунки „за“ тоту роботу и „против.“ Котри преважи за тим исц, але то треба робиц скоро и не трациц вельо часу.

„До работи!“ То едно од главних гаслох до щесца. Бо цо ти вредзиш без работи? Шицки нашо жаданя и снї-мрїї, та шицки снї-мрїї швета не зрobia нас ані за динар богатшим. А и тот динар лепше вируциц през облак и забрац ше до работи, як чекац и одкладац. Мерковац за причинами зла и робиц — то цале знане. Ест людзох котри маю красни задуми и плани, а ипак нїч велького и хасновитого не зробели и не зрobia, бо не знаю

да медзи нами оживице виру и распалице любов до Бога. Ми Вам приношиме готови отворени души и сцеме голем так указац свою подяку и ошведочиц, же зме порозумели жадане свойого Владика.

Кед обачице же ест и медзи нами вшелїякого коровча цо заглушув здраве зарно Божей науки — не будзе жалосни. Бо Ваша работа видала красни плод, ту дзе сче приношели перши священичи жертви за свой мили руски народ. Най Вас Господь за добро св. Церкви и свойого народу затрима на многая лїта!

Пред церкву привитал владика домашнї парох о. Георгий Бесерминї. По привиту владика пред церкву задзеховал шицким присутним на дочеку. По кратким богослужению у церкви обявел Архипастир програму канонскей визитациџ.

Вовторок Преосвящени нащивел школи, а по тим римокат. церкву, срез и обчину. През шицки днї народ подчас службох Божих рано у вельким числу приступовал гу святим Тайном. Кажди дзень тримал на Служби Божей казань еден од съященикох, а вечар Преосвящени служел богослуженя и наказовал. Стреду пред поладньом була торжествена архиерейска служба Божя, а вечар на 7 годзин вельке Повечерие зос саночним. По полней церкви весело одзвоньовал привит Исусови воплощеному од Пречистей Дїви Марїї: „С нами Бог разумийте язици и покарайтеся яко с нами Бог“.

Коруна торжества була на благовищене. На пол 10 вишла пред Преосвященого процесия до парохїї, да го припровадзи на архиерейску Службу. Крем домашнього пароха асистирали паноцове: Гвозданович, Дудаш, Сегеди и двома римокатолицки: Фантела зос Соту и Цвркович зос Гибарцу. Дияконирали богослов Паа. По тропарох було торжествене облукане двох кандидаткох за сестри Василиянки и то Магдалени Барна и Веруни Гарди. Велї очи ше орошели зос слизама, кед патрели, дзе две млади животи умераю за тот швет и жертную цали живот Господу Богу и ближньому.

По поладню отпитал ше од нас Преосвящени Владика и одпутовал до Митровици.

(Предлужене визитациџ у Митровици на 6 стр.)

як почац и оклеваю зос початком. Не знаю зос собу управяц, але ше пуцаю на волю витру, котри їх поши кадзи сче. Нешкашнї живот точни руху, скоросци. Шицко леци як експресни гайзибан. *Хто сче буц щешлїви не шме заоставац за животним темпом, але ше муши старац, да бежи ведно зос другимата и да їх шицких голем за едну секунду обегне.* („Думка“) Б. П.

На Вельку Ноц.

Заграла турня наша,
Заграла писню дзвони,
А глас зос турнї однес
Витор над длуги гони.

Над гони, луки и лес
Желени глас, — однес
Радосну вистку глашел
Же Христос-Бог Воскрес.

Задунайов.

Думки о Воскресеню.

Шептаю ярни дні, цо ше швица, умити у паху квеца: воскресє!

Бренкаю дзвони зобудзеной вселе ней: воскресє!

Трешу ше випукани гамби хорих и хидобних: воскресє!

Шептаю слизи болю у радосци: воскресє!

Исусе, цо так любиш нашу гришну жем, поврац вй мир и любов, утри слизи праведником, покаж нашому кирвавому глобу у грихох страцену драгу.

Зопри тот вельки витор, тоту бурю, цо дзвига вельки габи хтори сцу розбиц камень вири нашей. Придз гу нам, бо ми слаби да идземе сами черністов драшков гу брегу крепосци.

Исусе, придз: ми чувме Твойо цихи крочаї у вселеней; — квецики уж поотверали свойо очи, чисти и били и сцу да умію свой першй попатрунок у Твоім шмиху....

Исусе, придз: нашо шерца ше отвєраю як червєни квети, а нашо души смядни окрепи Твоей.

*

Швет сити сам себе. Страцєни и чарни думи сцу нєшор, сцу препасц, шицкогo швета.

Бидни нєшка швет, бо цивилизация ше трима з культуру, а культуру заменою зос цивилизацию.

И зато, Исусе, запаль у загашених шерцох огонь любови, зобудз зос чарних гробох нашу радосц и утри слизи дзєцом своїм.

Придз як Оцєц, и ошмихнї ше на бидну жем як слунко, та роздри цємни покров гришной ноци; — дай нам цєплоту Твоего Шерца.

Врац до наших хижох мир и любов мацєрох гу дзєцом своїм.

Помир худобних и богатих з Твоею правду.

Накарм гладних зос Науку Твою.

Исусе, придз гу нам; врац ше до жєми нашей. А розшати дзєци України чєкаю Цє и облапя и признаю за свойого вичного Царя.

Придз и утри слизи, заплаканого украинского народу Твоего; придз бо:

Врацаю ше походи страчених и шпиваю: воскресє!

Бренкаю пахняци дзвонки квецикох: воскресє!

Шептаю росквітнути багнітки: воскресє! — Воскрєсе воистину!

Владимир Колбас.

О женїдби.

Ягод кєд дахто подреже древо у корєню, воно гине, осуши ше и препада так роби и кжди чужоложнїк. Вон гаши любов, котра дава живот у женїдби. През тєй любови така женїдба постава мертва, з нєй виходза грихи за грихами: звада, клятви, ненависц и т. д. Бидни дзєци, котри рошно у таким воздуху! Вони не маю нїякого вихованя, бо у їх дому нет ані молитви, ані любови. Нє треба ше чудовац, кєд зос таких фамелиюх виходза обично погубєни дзєци, котри врацаю родительном ненависц за их грихи, а людзєм даваю зли приклад.

Людзє того швета, котри не признаваю ані Бога ані Його заповиди, стараю ше як да покрию страшну ганьбу, котру тот грїх роби. Вони глєдаю под меном „шлєбоды“ да ше супругом дозволи така шлєбоды, котра ше проциви и Божим и людзким законом. Од держави глєдаю, най пременї закони, котри караю чужоложтво и грихи, котри з тим звязани.

Затримайме ше ище на час при науки св. Павла о фамелиї. Вон нам далєй так гутори у своїм посланию Ефесейом, (5 22 — 24.) „Жєни будзє послушни своїм мужом як Господу; бо муж глава жєни, як цо и Христос глава Церкви, и Вон спаситель тїла. Но як цо Церква подложна Христови, так и жєни своїм мужом у шицким“.

Проци тєй подложносци дзвигаю ше заш велї „модєрни жєни“. Алє добри христьянски жєни добре знаю, до чого допровадзє модєрни швет жєну. То нам найлєпше указує поганьство а и днєвнїя Русия. Кєд жєна нєшка не сцє буц кралиця на престолу у своей фамелиї, вона будзє рабиня, як цо було давно у поганьству и як цо и нєшка у Русїї.

Муж не господар жєни и жєна не його рабиня. Муж не шмє зос жєну поступовац недостоїно.

Исус Христос так панує, жє Вон служи, жє ше стара за свою Церкву, жє ю бранї и помага.

Таке муши буц паньство и мужа над жєну: муж ма служиц своей жєни у тим, жє ю пожертвовно люби. По трираз то гутори св. Павло: „Мужовє любцє своей жєни“. Вон описує, яка ма буц тотя любов: „Цєрпєжлїва, милосєрдна... котра не глєда свойо, котра ше не да огорчиц и не дума на зло“ (Кор. 13, 4, 5).

Жєна ма слухац свойого мужа.

Жєна ма буц подложна мужови, покорна и одана и то так як цо „Церква покорна и одана Исусу Христу“. Вона помага мужови у господарству, у вихованю дзєцох. Вона го совитує, цєши у нєщєсцє, бодри, за ньго ше стара и цєрпи, лєм да захранї мир у фамелиї.

Тота подложносц ма свойо одредзєни граници. Кждя жєна христьянка ма свойо *длужносци гу Богу*, котри векши од длужносцох гу мужови. Кєд би муж од своей жєни дацо жадал, цо Бог

забранює, тєди жєна „муши вєцєй Бога слухац як мужа“

Жєна як *супруга* ма свойо супружски длужносци, алє и свойо права, як цо ма и муж. Кєд би муж глєдал дацо од своей жєни, цо ше проциви достоянству єдней христьянскєй жєни и супруги, вона го не шмє у тим слухац.

Жєна як *мац* ма вельки свойо длужносци, алє и вельки права гу дзєцом, котри муж не шмє прєступац.

ЦИВИЛНА ЖЕНІДБА.

Жєнїдба през Бога.

Шицким читательом добре познато, цо нєшка робя московски большевики, не лєм у Русїї и на України, алє и по других крайох швета. Вони розвалюю церкви. Вєцєй раз большевики и їх помагачє прєробюю церкви на твердинї гриха, з котрих ше по филму або у бесчєсных шпиванкох шири найгаднєйша борба процив Бога. Вони пременєли Божї святинї на дїяволски фабрики.

Тото исто зробєли вони и зос жєнїдбу. Большевики витаргли жєнїдбу з рукох Церкви и зробєли зос нєй жридло гриха.

Алє то робя не лєм большевики. Безвирци того швета уж и скорєй о тим робєли. Вони не могу поднєсц и не сцу признац:

жє жєнїдба Божя установа и

жє вона Тайна Нового Завита.

Бєзвирци уча и сцу то вшадзи прєпровадзиц, жє жєнїдба лєм обични людски контракт мєдзи мужом и жєну, до котрого ше нєма ані Бог ані Церква мишац. При контрактох ма право одредзовац лєм свїтска власц, та так бєзвирци сцу да будзє и при жєнїдбох.

З того читатель дорас видзи, жє цивилна жєнїдба то жєнїдба през Бога. Така ше жєнїдба роби у валалскєй хижї пред даяким свїтским писаром, и вона пред Богом ма исто таку вредносц, яку ма вредносц жєнїдба, котру зробя цїганє под вербу: то не жєнїдба.

А прєцо людзє того швета так хваля и любя цивилну жєнїдбу?

Таким ше людзєм не пачи Божї закон, котри гутори жє кждя жєнїдба то Божя святиня и вона ше не шмє и не може розорвац, кєд є по закону зробєна.

Иньшак робя людзє зос цивилну жєнїдбу. Вони тоту жєнїдбу видумали, вони за ню одредзєли закони и вони ту робя, як им ше пачи и як то людски похоти жадаю. Людски закон, кєд ше не темєлі на Божим закону, тєльо вредзи, кєльо вредзи людска слабосц. Члєвєк слаби и склони на грїх и барз лєхко пременї або обидзє людски закон, кєд го на то гоня людски похоти. То нам ясно доказує не лєм Русия, дзє ше у єдним єдиним днєм мож и по три раз жєнїц и розтавц, алє то нам шведча и други держави па и у нас, дзє Цивилна жєнїдба завєдзєна.

Прєто ищєраз отворєно и ясно гуторимє, жє цивилна жєнїдба пред Богом не жєнїдба.

В. Юрчєнко.

Зос соловецкого пєкля на шлєбоду.

II. (9)

Три днї змє путовали вєдно. Хлапци барз згоднo уж научєли зношиц шицки прикросци нашей крєстнєй драги. У гуцавох так спрєтно знали себе посцєль порихтац, огня знали скорєй розкласц як я, дзєлєли ше з фалатком хлєба, а дзбали єдєн за другого, як да себе на мєцох пришагли.

Кєд їм Господь поможе, думам себе, дому дойсц, вирошню з нїх не гоч якї людзє. Нє забуду тоту драгу, не забуду Соловки. Нїяки жємски блага нє зотру з нїх тоти памятки. И пол столїтїя ше живо буду здогадавац... док ше не вимсца...

Трєцого дня Штєфан, (як вєдно идзємє) надумал зайсц до єдного валалчыку випитац хлєба, бо ше му лобода уж зурдзєла. Я го одгварял — опасно заходзиц. Алє вон бул упарти.

— Нє бойцє ше, не першираз ми то. До рукох не войдзєм, а кєд войдзєм, найдзєм я способ, як їм випирснуд з рукох. Ви двоєту чєкайцє, лєбо дас киломєтєр просто у лєше, а я пойдзєм, будзєм вам давац знаки зос писканьом як птица.

Так и було. Нє змогол я ані з єднєй

ципєли вєду виляц, цо ше ми у мутлянки набрала, а вон ше уж врацєл, а за нїм крик:

— Малєц, а млєц!

Яштукнул до Павлика и гайдє до лєса швидко.

За Штєфаном лєцєл з пушку моцни кацап, а тот сцєкал, як лєм могол.

— Стой, смарчок, стой падстрєлю! — кричи кацап.

— Павлику, кричим, сцєкай. А вон з розширєнимя рукама чєкал Штєфана, жє му фалат хлєба да.

— А, бальшой бандїтї! збчєл и мнє... Стой! и бахнул з револвєра.

Мнє ше удало скочиц до гуцави, а вєц сом по лєше прєшол дас киломєтєр и чєкал хлапцох. Од нїх ше нїхто не являл. Чи наисцє спадли до рукох...? Вискочєл я даскєльораз и на жєлєзну драгу, чєкал я до вєчєра... нет. Полапал их напєвно. Алє озда ше над тима дзєцми змилосєрдув... Чєкал их я до пол ноци. Их нет.

И нєраз сом ше здогадовал на дальшєй мовї драги Павлика Дємчєнька и Штєфана Панасюка и додумовал ше, жє яку им драгу посцєлї их нєщасна дєля. Чи задубя дагдє заварти и хори на тифус на пункту, чи ше им уда щєслїво прємєрац з ногами тоту 4.000-километрову драгу? Алє кєд з нїх буду лю-

дзє... осудза тим, цо су виновати... вимсца ше...!

Вноци идзєм помєдзи шини. Вистати и вигладнєти до краю. Ишєл сом и думал, сам не знам о чим... а було о чим... Чи дойдзєм до дому, чи мє зловя... вєц горши концє, як початок... вична каторга... не дай Господи!..

Стрєсол сом ше, дзвигнул главу и... Божє!.. прєдомну на дзєшєц крочаї члєвєк... Божє! Аж мє у мозгу уклало... Цо робиц? Сцєкац уж не скоро, нет ані сили...

Станул сом сам од себе, стрєсол сом ше заш. Прєдомну прави чєкист, його злоряди ошмих мє опєкол. Ноги ми поклєкли, розум прєстал робиц, а пред носом ми ше зашвицєла цива од револвєра:

— Ну, братїшєчка, папался? Давно тєбя уж нажидалї. Поварачивай пєдалї. Пайдьом пасушишся.

— Таварищ, дак ви жє не знаєтє, кто...

— Брос, братїшєчка, арапа запуцать! Видать... Поварачивай бєз всяких гвєздань, Да сматри, малєйшєє — и шльопну на мєстє. Идї уж па харошєму.

И я бомє пошєл „па харошєму“ як прибити, нєщасни, вистати...

Таки мє жаль влєпєл и бєзнадїя, жє ми нїч уж милє не було. Так ми було жє озда, да чєкист скричал — стой, штрєлям, умри... — ані бим ше не озвал. У бєльох задуманє

Да ци хлеб през лето не плешні. Накеди винне газдиня хлеба зос пеца, най го такой таки горуци насклада до меха, зос котрого не випрашена мука цалком, а най го насклада так, да ше верхня скоро хлеба до ткла верхней скори другого хлеба. Мех зос так наскладаним хлебом завязац и на витровим го месце обешии. Так ушорени хлеб отрима ше и до 4 або 6 тижні а да не поплешнев.

Сплешнети хлеб не давай нічому есц па ані живини. Доказане, же вельо домашніх животиньох вигинуло лем од сплешнетого хлеба. Од такого хлеба запалі ше животині жалудок и черева па пре то вона лехко загине. Кед такого хлеба дагдзе ест вещей, а ти го увар: и таки го дай живини есц.

Кед стріберни нож випадне зос пориска найлехчейше го намастиш так, да натлучеш мало калифоні и крейди, розмишац то и успац до двирки у пориску. Желеско од ножа, цо було скорей у пориску пожа зогрей добре на огню и уцишні го до пориска. Накеди то охладзи, будзе добре нож стац.

Памучни шмати да очисциме од преху и шпляхох треба нам щетку. Але да сами шмати зачуваме, лепше будзе да место щетки хаснуеме спужву (сундвр). Вона дабоме муши буц чиста, намочи ше до води и добре ше вицадзи так да спужва будзе лем влажна. Кед с таку спужву вицераме шмати, страца шмати, калапи, гадваб и т. д. шицки шпляхи а и прах а да ше с тим шмата не губи ані найменей а од малих шпляхох не настаю ище векши.

(Предлужене зос 3 стр.)

Митровица

Зос вельку радосцу очековали зме тот час, кед зме по веліх рокох заш годни нашого Владика у Митровици привитац. На Благовищене по поладню зишли зме ше шицки пред церкву да дочекаме и привитаме нашого надпастира.

Придружели ше нам и велі браца римокатолици Мадяре, а особено організації крижарох и Католицкей Акції. Преосвященного дочекали на стації римокат. парох Др. Рачки, и катихетове Марич и Мезарош, на далей срески пристав Др. Блажекович и церковни тотор. чим ше пред церкву появил ауто зос Преосвященним кед Преосвящени вишол зос аута на шицки страни гирмело одмоцних и веліх главох „живио“.

Цо пише бачи Дюра?

О вонкашней и нукашней политики и о — писанкох.

Христос воскресе и воистину воскресел Пане Редакторе!

Швечи ше пане, агейце кед уж таки вельки цвета приходза написац даскельо слова.

Знам же ми пане пригварице, як то я тераз на уривки пишем. Тераз гей, тераз не. Подумайце себе же сом ше и злкнул од дачого. Але, не! Робота така ни-а:

— Кед сом писал шорово — не було добре. Вец сом писал не шорово — заш не було добре. Вец сом круцел же зос иностранства будзем политику приношиц, але гварели ми людзе, же то барз учено писане, та не розумя.

Думал сом уж цалком престац, реку, най ше вода розбистри, але велі ме починаю геркац, же я уж як да незнам писац, лебо же аж и немам цо. Едни на тельо думали, же сом аж и умар. Но але най тоти остатні буду на мире — сцем их поцешииц — и радосну вистку им принесц же сом бул у церкви на Квитну недзелю, та сом по обичаю вжал едно наруче багнітки и кед сом пришол дому церше ми було вжац окуляри, та почитац з ніх, так як дзеци, кельо роки будзем жиц. — Но, та цо думаце. Начитал сом же

Перша привитала високого госца Ксенка Ерделі зос краснима стихами и придала му букет ярнього квеца. По тим бул привит у мену старших а на концу на церковних дзвехох вривитал Преосвященного о. парох. По окончених молитвох и богослуженю Преосвящени дочеким найкрасше задзеквал на красним шичку и отримал першу казань.

Пияток пред поладньом одслужена торжествена архиерейска служба Божа Прежделосвящених дарох. По тим Првосвящени нащивел римокатолицку церкву, дзе го народ у вельким числу дочекал, да го привита и приме владически благослов, у мену своїм и вирних крашне го привитал парох монсиньор Рачки. На красним привиту пароха Преосвящени найкрасше задзеквал и дал присутним надпастирски благослов. По поладню истого дня була споведз школских дзехох.

В соботу пред поладньом було пошвечане каплички на теметове, котру збудовал во чецс Покрова Пресв. Богородици, чесни газда Теодор Ференц. Народ у вельким числу присуствовац тому красному обряду. По пошвеченю одслужел Владика у каплички ведно зос панотцами панахиду за усопших нашей парохії. По поладню нащивел Преосвящени школи.

В недзелю по Малей Служби подзелел св. Тайну Миропомазаня, а на 10 годзин одслужел зос вельку асистенцию торжествену архиерейску Службу Божу.

Истого дня по поладню на три годзин одпитал ше од нас Преосвящени и одпутовац до Шиду, да оталь за пар дні заш предлужи свою архиерейску роботу у Бачинцох.

Петровци.

На перши и други дзень Велькей Ноци отримаю ше у нашей Просвिति забави. Як перши фалат будзе ше даац „Хто ма право“ од Осифа Торми. Други фалат в „Бешедна книжка“ од Шкрумеляка, преложел Я. Олар учитель. Як треци будзе франта „Пан адвокат“.

Понеже у фалатох участвую и нашо стари и опробовани дилетанти то нам даваю надії же сами фалати буду добре одбавени. Крем того тоти фалати треба да видза шицки бо су вжати зос народного живота. У першим одаванка на котру наш швет так барз легко патри бо ше му видзи, же лем теди будзе добре кед ест досц „ланци и гольти“. Так тот фалат ма красну поуку а и шмиху ма надосц. У другим приказанисон дзехох, котри любя свою книжку: едно раховац а друге приповедки читац. Крем того ест и досц шпиванки. Сам фалат виводза школски

будзем жиц сто вельки и еден мали рок. — Бабочка ми повинчовала на тих вельких рокох, але ше вельо мучела цо значи тот мали рок, а я ем гварел:

— Цо ше ти стараш о тим? Ест у нас важнейши ствари за старане та ше не стараме о ніх, а дзе то за таку дробенку.

Кед сом ше поцешел пре тоти роки, вец сом почал штудирац, цо би написац за Вельку Ноц. Требало би дацо о вонкашней политики, а дацо о нукашней.

Зос вонкашней политики требало би дацо о Швабох, а зос нукашней дацо о — писанкох.

Кед о Швабох, та нет цо повесц. — Их сановац треба. Таки вельки народ, а лем ядного Хиклера маю.

Медзи таким вельким народом, та ше ледво нашол еден таки, цо може предок водзиц. А гевти го шицки слухаю. Вон ма право и вони на право, вон на ліво и вони на ліво.

А наша кед вежмеме так по правдзе мала нация. Кед би ю Шваб вжал до руки, — та тельо же нет цо повесц, а кед там порозпатрац ше треба, та кажди други человек то — Хиклер. И зна, и учени, и до швета, и заповедац зна и любя, — лем нема кому, бо гварим, ми мала нация. А кед би були Шваби мудри, вони би крашне пришли медзи

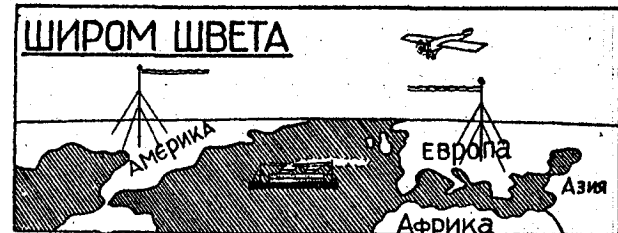
дзеци. У трецим фалату ше увидзи прецо ше нашо людзе судза. Почим уход досц туні то незабудзце на Вельку Ноц до „Просвिति“

Петровчань

Дюрдьов

Дня 10. III. того року положел наш парохиянин Янко Нота у сомборе майсторски испит зос тишлірского ремесла. Так маме тераз ми Дюрдьовчане першого дипломираного майстра у нашим валале. Винчуеме!

(Допис з Бачинцох принешеме у слду ющим числу, бо до того ше не могло змесииц. Так и други статі, цо були за тото число послани. — Редактор.)

Порозумене Англиї и Италиї докончене и подписане у Риме пред саму римокат. Вельку Ноцу. Англия признала Италиї Абесинию, а Италия обецала же такой поцагне своїх добровольцох у Еспаниї, чим то Одбор державох за немишане до еспанскей войны одредзи. Италия тиж виявела, же не дума подложиц себе Еспанию у ніяким погляду. Ушорени тиж питаня цо ше тичу Штретоземного моря и Суеского канала.

По страченей битки у Китаю Японска посла до Китаю нових 100.000 воякох. Японски предс. влади Канов виявел, же недлуга почню Японци з нову офензиву и не буду мировац-док им ше Китай у шицким не покори.

Жидви не шму тарговац зос святима образами, и другима стварами, котри ше тичу церковного живота, як медалиї пацерки и т. д. Таки закон уведзени у Польскей. И цалком право.

Вдлька победа народного войска у Еспаниї. Под команду генерала Франка народна еспанска армия цалком розбила большевицку фронт у сиверней Еспаниї, Половка Каталоні уж у рукох ген. Франка. Його войско пришло уж до Штретоземного моря, вжало велки варош Тортозу и пререзало большевицку Еспанию на два часци: южну зос Ма-

наш народ та кед би повиберали, од тих наших лем одну дзешатину, тельо да ма кажди дакому заповедац, вец да ви видзице цо би ище Шваб чуда наробел.

Едни би пошли на право, други на ліво, треци штредком, а штварти около и о даскельо мешаца бул би цали швет, сам божи Шваб. — И да видзице як би нам цена подросла. Швабови хасен, а нам слава. — Але цо му знаце, кед вон так научени, же за ніх една глава дума, а вельо руки робя, а у нас наспак: вельо глави думаю, же думаю, а мало руки робя, — як ше гвари за — общи хасен.

Та як видзице о тим нет цо писац. Пре то я прейдзем на — писанки, то ест — нукашню полетику.

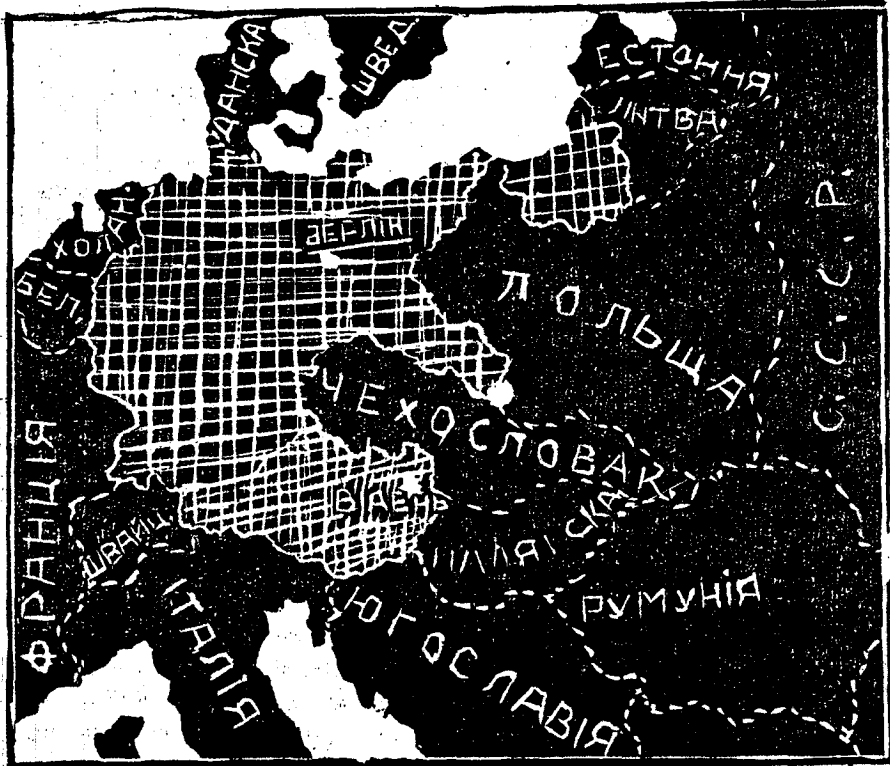
Не будзем вам тераз на длугоко приповедац, лем вам тельо повем же мам я два курочки. Курочки були вредни та ше понагляли цо вещей назнесац — писанки. Од Яна су у роботі...

Окремна файта та такой готови писанки неше. И тоти курки сумням же не видумал Шваб. Но та я тоти писанки одкладол до сакайтова, а сакайтов ми стої у предней хижі под посцелю. Бригу мам тераз при дзеленю лем як їх пороздавац, а же би ше не порозпучовали, и як ше гвари да нукашню полетика будзе и далей бистра.

дридом и северну зос Барселону, дзе ше ище находзи большевицка влада. Вельо тисячи большевицких войкох сцекли до Французкей. Дні большевиком у Еспаниї почитани.

Барз ше понагля з наоружаньом Англия. Тераз влада наручела 500 войсково аероплани аж у Америци, бо английски фаб-

рики гоч яки су вельки и швидки не годни пофришко вибриц тельо нови аероплани кельо Англиї у найкратшим часу потребно. И Французка нова влада вибрибела план, же ше найкратшим часу маправиц нови 2500 авийони за французке войско.

НАША ДЕРЖАВА

ХВИЛЯ од початку априла барз чудна. Така жима, шніг витри, бурї, як да не идземе гу яри, але гу жими. У цалей держави владаю шнігово бурї, у давних крайох Босней, Сербии и Лики застановети рух на драгох и железничкох пре високи шніг до го витор навял. Слично и у других крайох Европи. На приклад у Шлескей було тих дньох 17 степени мразу. Як на Трокралї!

ДО НЕМЕЦКЕЙ на роботу иду велї роботниці не лем Немци, але и Словаки. 20. априла пошли два полни гайзибани тих роботничкох, шицких 1500. Вони буду робиц на полю. Пишу новини, же вони там останю пол рока и за тот час годни заробиц 3—5.000 Д. Стара ше за тих роботничкох „Бурза рада“ у Н. Саду.

ПРЕСЛАВА 950-РОЧНОГО ЮБИЛЕЮ покресеня Русинок. На поволанку львовского

Но та найперше подзелїме тим Русином цо биваю розшати по швецце.

Ім подаваме прето, як то уж обичай, да ше не потраца у цудзим швецце. А кед им дахто дацо грубше пове, най му знаю цо одвитовац...

Кед им дахто подвалї, же други, нациї маю славних людзох Мусолиния, Рузвелта, Чанкачека, и Бог их зна яких там, а вони най ше здогадаю на мойо мисанки та най поведа: — Але и ми маме — Бачика Дюру.

Каждим як видзице сцем послац най ше дацо здогадаю.

Так пошлем до Петровцох най ше здогадаю на бачикову Дюрову приповедку: — Спричкац ше спричкац, але кед придзе Велька Ноц, вец маш зробиц того цо ше шпива: и друг друга обиймем, рцим: братие и ненавидящим нас.

Миклошевцом най положи писанки до Народного Дому так да ше видзи, а вец най розглаша же там цошка вельке. Може закукню до Народного Дому и тоти цо до тераз слабо закуковали.

Шиду — писанку най ше здогадаю на руску школу и добрих панох учительох до ней.

Беркасову и Догу — Векшу Читальню.

Бачинцом — най опатра як там тащки маю гнізда, та кед маю вец и свойому панови учительови най даю даяке гніздочко, бо вон гоч не птица, але — гніздочко озда шме мац.

Митровици — най уча по руски бо утраца, кед не годни почитац цо бачи Дюра пише.

Дюрдбову — послама за их будушу читальню перше „покутянско“ добру писанку.

Господінцом — мир и любов и — Боже

митрополита Андрея графа Шептицкого основани у Львовѣ „Одбор за преславу 950-рочного юбилею кресеня Русинок“, котре ше одбуло за руского князя Владимира у Кивѣ 988, року. До того одбору войду представници руско-українского народу зос цалого швета па и з Югославии. На предлог Преосв. Владики именовани за членох того святочного одбору: наш редактор и управитель керестурскей парохии о. Михайло Фирак, босански декан з Приявора о. Григ. Биляк, учитель и секретар нашей „Просвити“ п. Мих. Ковач и директор керестурскей школы п. Дюра Дудаш.

ЗА ПОЛИТИЧНИ РЕФОРМИ. Самоуправа од 20. априла пише: „ЮРЗ поставела питанє политичних реформох на перше место, але их не мож було звершиц, док не була зробена потребна приправа. А понеже то уж терац окончене, тераз треба започац роботу коло политичних реформох (пременкох).

дай здаве! —

Коцур — кед достане писанку — най ю не вишмее — бо вона не у Керестуре робена, але ю як сом гварел — Шваб видумал а кед Шваб зос Коцура, — та не будзе як ше гвари згодно шмеяц ше зос сушеда.

У Керестуре положим писанку до того старого лампаша, цо на портових дзверох. Та кед ю увидза най ше нїнач не здогадаю, але най себе жагадаю такого панотца за пароха якого сами сцу, але такого якого шицки сцу. Та кед ше и тото чудо стане же шицки буду сцец одного панотца вец бачи Дюра видзе з Керестура та пойдзе — на салаш (и назад).

Тоти писанки на сподку цо ище остали (за нїх не цигулирам, же чи су добри, бо су ище од Яна — прешлого року) та бим подзелел, да мам досц, шицким тим нашим братом цо фришко вистаню, кед почню дацо робиц.

Добрим дзецом цо знаю крашне поздравкац и слушаю своїх родителюх, бачи Дюра випише окреме красного кантара — а гевтим цо не знаю шора — запорсток!

Гевтим цо ше у вельким посце споведали пре обичай — да их швет не осудзи а ані ше за центу не поправели не будзем нїч дзелїц — бо би за тоту роботу не старчело 50 курки за цали рок, а гевтим цо ше по споведзи ище вше гнїваю на бачика Дюру, кед же ище вст таких, випишем красни кантарчок, леу най ше не гнїваю — бо то грих...

А шицким другим, приятельом и неприятельом жадам щешливу Вельку Ноц и най ми приду бабочку обляц та их понукнем з паленочку. — Писане писто на Квитну Нездзелю, а писал го бачи Дюра в Керестуре.

Нова Немецка барз замоцнела зос присовдїннєм Австриї. Яка то велька держава и яки ей граници видно зос тей мапи, котру приношїме. У барз незгодним положаю находзи ше, як видно, Чехословацка, бо Немецка ю окружує зос трох страна на 2.000 км. длугокей граници, коло котрей биваю у Ческей сами Немци. У остатнім часу уж ше и Французкей явяю гласи, же Французка не муши гарантовац Ческей ей граници. Остававею Чехом єдини большевици. Але їх войскова моц не така велька, як велька их держава.

НОВИ НУНЦИЙ. За нового посланика св. Отца (нунция) у Београду именовани Еторе Феличе, дотерашнї нунций у Чиле у Южней Америки. Нови нунций родзени 1871. р., а за владїку пошвецени 1927.

УКРАЇНСКА ПРЕСТАВА у Београду. На треци дзень Велькей ноци вечар на пол 9 будзе у Београду Українска представа (опера) Марка Кропивницкого „Циганка“.

33000 ВАГЌНИ КУКУРИЦИ предано з Югославі до 1. априла. Влонї у тим часу предали зме лем 14.000 вагони. За вивоз ест ище у нас коло 30.000 вагони.

Предам хижу на вше Микловш Ирина (Осифкова), Р. Керестур, Цара Душана ул. 20. 2-2

ПРЕДАВА ше 25 ютра жеми, хижа и єдно ютро винїци, тлачаца машина (цала гарнитура). Писац на власника: Килиян Андрия, Богдановци, в. п. Вуковар (Срем). 1-3

Предавам 10 ланци жеми, лесовей оранїци блїзко валалу а досц туньо. Опитач ше на Любомир Коларич опчински бильжник, Петровци 3-3

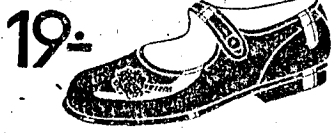
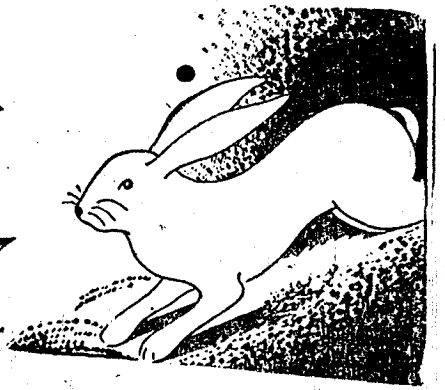
Знаце цо нове!
 Же Стари Пекар добил нову судвину за свадзби и питанки и жича ю **100 Фалати за 5 динари**
 фляшки и погарики за дармо гу ней дава, хто сце най ше прешвечи. На далей ровпредвам жвератка за млоди, порцолову и скляну судвину по найтуншей цени. Так исто и вос дутяну шицко по солидней цени дава **СТАРИ ПЕКАР.**

Добри и по туней цени
КАЛАПИ
 дзевински: чисти и пирскани по . . . 35 Д.
 леґиньски: пирскани, мелирани и пл. од 55 „
 хлопски: мелирани и чисти од . . . 45 „
 Надалей, мам стално на лагеру вельки вибор плишово чарни и доганово и заячи калапи и примам порудзби и оправки.
ПАПУГА ДЮРА, калапар
 Р. Керестур (у Нар. Доме).

ЧИ ВИ ЗНАЦЕ ЖЕ,
Добри Бицикли
Шиваци Машини
 по туней цени у вельким вибору, за готови пенез и на отплату мож достац лем у доброго тарговца
ПАПСЛАВКА
 у Руским Керестуре.

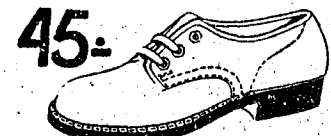
ЗА ВАСКРС

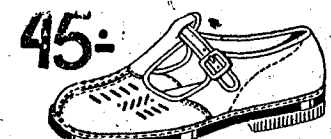
Дечије гуме ципелице на шпан-
гу практичне за школску децу
која далеко иду у школу. Бел.
27-30 Дин 25.—, 31-34 Дин 29.—,
женице Дин 35.—

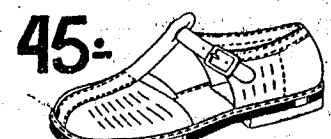
Највише трајна дечија ципелица
од финог лака са шпангом
и чврстим кожним ђоном, од бр.
24-26 Дин 49.—, од бр. 27-30 Дин
59.—, од бр. 31-34 Дин 69.—

Истакнутој деци за школу и игру
најподесније су ове полуципеле
од лаке коже са перфорираним гу-
меним ђоном. Од бр. 31-34 Дин
49.—, од бр. 35-38 Дин 59.—

Доброј деци за пролеће ова фина
флексибилна сандала са украсом и
шпангом преко риста. Од бр. 27
до 30 Дин 49.—, бр. 31-34 Дин
59.—, бр. 35-38 Дин 69.—

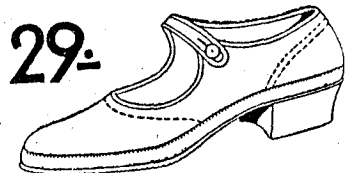
Најбоља дечија прозирна обу-
ва за пролеће, јесу ове сандале
од лаке коже са кожним ђоном.
Бр. 27-30 Дин 49.—, бр. 31-34
Дин 59.—, бр. 35-38 Дин 79.—,
Мушкe Дин 99.—

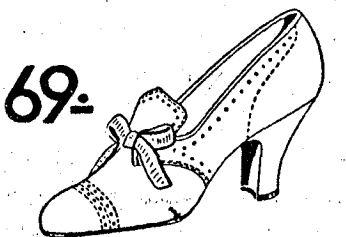
За Ваше најмилије фине и ла-
ке ципелице у смеђој боји са
укусним украсом и шпангом пре-
ко риста. бр. 27-30 Дин 59.—

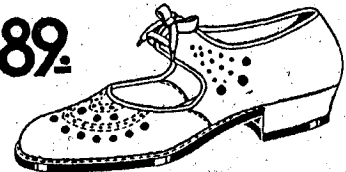
Мене дечије лак ципелице са у-
красним језицом преко риста. бр.
27-30 Дин 69.—, бр. 31-34 Дин
79.—, Нете од белог пубука за
исту цену.

Угодна влажна ципелица на
шпангу са гуменим ђоном и ни-
ком нетом. Рађене у драп и сивој
боји.

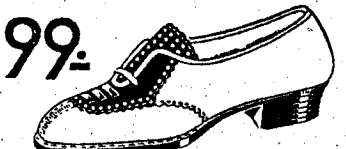
Нови пролетни модел. — Лаке и
удобне женске ципелице израђе-
не у смеђој боји, за Ваш нови
костим су најподесније.

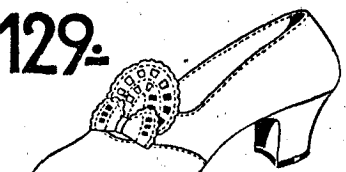
Удобност пре свега! Искројене у
ресту и богато украшене ципеле.
Везују се са украсним перлама.
Врло су лагане, зато их купите
за шетњу.

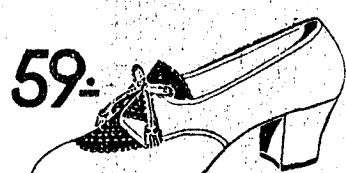
Женске ципелице са широком
шпангом преко риста, кожним
ђоном, високим потпетицом. Удо-
бан облик и ниска пета очуваће
Ваше ноге.

Одлична девојачка ципелица из-
рађена од смеђег бокса и комби-
нирана са тамно смеђим семеницом.
Нете ципелице израђене од прлог
лака, комбинирани са црним се-
меницом.

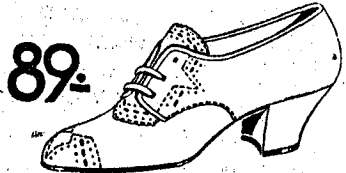
Лаке и фине дамске полуципелице
са укусним украсом израђене од
смеђег тевроа, са кожним ђо-
ном и полувисоким потпетицом.

Лака дамска ципелица израђена
од јаког платна са украсом од
дифтина. Врло су лаке, удобне
и подесне за лето време.

Еlegantна лака и прозирна дам-
ска сандала. Израђена од лаке бе-
ле коже комбинирани са плавом
кожом преко риста.

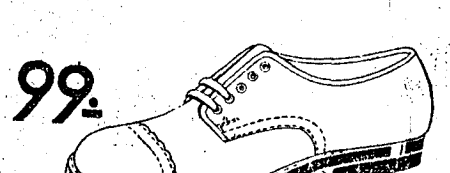
Укусно и богато перфорирани по-
луципела која ће потпуно одго-
варати Вашем костиму. Израђене
су од прлог или смеђег бокса.

Последњи бечки модел! Декор-
тирана ципелица од плавог те-
вроа са украсом преко риста и
високим потпетицом. Манија је
комбинирана са семеницом.

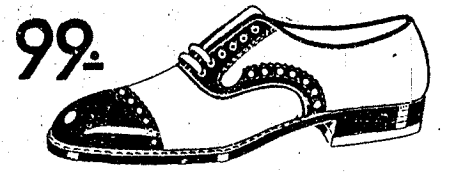
Укусне дамске ципелице од вла-
ног семеница са белим или плавим
исплетеним украсом на лицу. —
Неопходно потребне уз пролетне
капете и костиме.

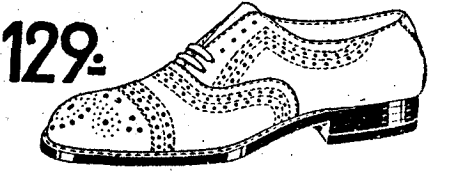
Лаке мушке полуципеле, са пот-
пуно новим украсом, од смеђе
коже са кожним ђоном. Коштају
само Дин 99.—

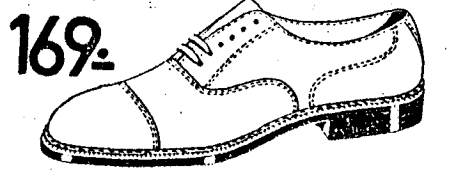
Лаке мушке полуципеле израђе-
не од смеђе коже са кожним ђо-
ном. Бушени украс погледује
арачење ноге. Коштају само Дин
99.—

Нови модел. Elegantном господо-
лину уз пролетно одело ове фине
ципеле у драп-смеђој комбина-
цији.

Богато украшене мушке ципеле
израђене од сивог семеница или
драп коже кожним ђоном. —
Пристају уз свако летње одело.

Наш понос!
Фина мушка ципела израђена од
фине смеђе или црне коже са
кожним ђоном и кожним потпе-
тицом.

Башиа